

Áhítat – 2021. 03. 12.

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz. Nem hagylok titeket árván, eljövök hozzátok. Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek. Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.” Így szólt hozzá Júdás, de nem az iskáriótes: *„Uram, miért van az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, és nem a világnak?”* Jézus így válaszolt: *„Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítnék magunknak nála. Aki nem szeret engem, az nem tartja meg az én ígémet. Az az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.”* (János 14: 15-24)

Jézus az *övéitől* búcsúzik a napról napra elénk kerülő igékben. Szinte tapintható a kapcsolat különössége, mélysége és személyessége. *„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat.”* Összeköti ezzel a tanítványai lelkében ugyanannak a valóságnak a két oldalát. Jézust szeretni nem vallásos érzület, hanem az ő akaratának cselekvése valós frontokon, mindennapi kőkemény küzdelmekben.

„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat... én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.” Ez azt jelenti, hogy kijelentése nyomán mindig új, és mindig több ismeretre teszünk szert Őróla. Az évek múlásával egy-egy régi, megfényszeredett ige mellett csaknem felkiáltok: Századszor olvasom! Hogyan lehet, hogy nem láttam mindezt korábban is! Kijelentéseinek mind bőségebb áradásával mélyül Jézussal a szeretetközösségünk. Akaratának mind hűségesebb cselekvésével mélyülnek és tisztulnak a Róla való ismereteink. Egyre nyilvánvalóbb lesz, hogy aki hisz, az szeret, és aki szeret, az engedelmeskedik, és akiben ezek a tartalmak élnek, annak Ő egyre gazdagabban jelenti ki magát. A világ nem hisz és nem engedelmeskedik, ezért nincs kijelentése. Ez a magyarázata, hogy az Úr feltámadásáról is csak az övéi szereztek bizonyosságot. Nekik jelentette ki magát, közöttük jelent meg az Ő feltámadott valóságában.

Igénkben Jézus azt a csodát igéri tanítványainak, hogy ez a kapcsolat akkor is megmarad, ha Ő erről a földről eltávozik. Marad a szeretet, marad a Krisztus-követés, az Ő akaratának cselekvése mindhalálig, és marad Jézus és az Atya segítő, vigasztaló, pártfogó, támogató jelenléte, mint mindennapi realitás: *„Nem hagylok titeket árván.”* *„Kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké.”* Íme, a vigasztaló, minden igazságra elvezérlő, ügyünk mellé álló Szentlélek mellénk ígérese. Mert minden pillanat elbukás, halál és kárhozat volna az Atya, a Fiú és a Szentlélek Isten jelenléte nélkül fölöttünk, érettünk és bennünk. A megígért Vigasztaló és Pártfogó nyugtatja meg háborgó szívünket, oszlatja el a félelmeinket, világosítja meg Őreá szomjazó elménket, és teremti meg békességünket. *„Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám!”*

Legyen imánk és énekünk:

*Szentlélek, végy körül bennünket, Szenteld meg szívünket,
Készíts neved imadására, Magasztalására,
Hogy téged szívből imádhassunk, Hálákat adhassunk:
Hisszük, a mi szánkknak szózatja Egeid meghatja.*

*Szentlélek, mi imádunk téged, Valljuk istenséged.
Hisszük, hogy az új ember szíve Saját kezéd míve.
Te vagy a hitnek mind szerzője, Mind elvégezője,
Te gyújtasz szívünkben világot, Forró buzgóságot.*

*Szakaszd el hát most is szívünket, Minden érzésünket
A sok hiábavalóságtól, E csalárd világtól,
Hogy az Igének hallgatói, Légyünk megtartói;
Mely szívünkben gyökeret verjen, Gyümölcsöt teremjen.*